

ikke i dette Dieblif kunne tilbebringes nogen Tilkjendegivelse fra Thinget som en Helhed.

Formanden: Til Forebyggelse af Misforstaaelse skulde jeg i Anledning af en enkelt Utring af den ærede Forslagsstiller minde om, at jeg ikke i mindste Maade har udtalt mig om det foreliggende Lovforslags indre Egenstaber, dets indre Forsvarlighed eller Uforsvarlighed, et Spørgsmaal, der er Formanden aldeles uvedkommende, og som det ikke er ham tilladt at udtrykke nogen som helst Mening om, men at jeg ubelukkende har holdt mig til at udtale mig om Lovforslagets ydre Forhold til Grundloven, som jeg ikke alene er berettiget, men ogsaa forpligtet til at udtale mig om.

Winther: Jeg tror heller ikke, at jeg yttrede Andet, end at det havde glædet mig at høre Formandens Udtalelse angaaende dette Forslags Forhold til Grundloven i Anledning af, hvad den ærede Minister havde sagt.

Formanden: Den ærede Forslagsstiller sagde, at det havde glædet ham at høre Formandens Udtalelse angaaende Lovforslagets Princip, og skøndt jeg vel forstod, at han ikke mente at tillægge mig Andet dermed, end hvad jeg havde udtalt, saa kunde det dog være, at andre ærede Medlemmer kunde opfatte det anderledes, og det var til Forebyggelse af Misforstaaelse, at jeg vilde minde om, hvorledes jeg havde udtalt mig.

Fredrikssen: Det har glædet mig at høre, at den ærede Forslagsstiller er saa nøjsom, at han er fornøiet med at have bragt Forslaget frem samt med at have hørt den høitærede Ministers Udtalelser. Jeg haaber, at det ærede Thing vil følge ham dert og ikke lade Forslaget komme videre, end det er kommet. Jeg beklager ikke, at den ærede Formand har ladet dette Forslag komme frem paa Thingets Bord; thi jeg tror ikke, at det kan gjøre nogen Skade; men det forekommer mig uinegtelig ikke, at der realiter er nogen Forskjel imellem den Maade at tage fra en Mand paa, som her er foreslaaet, og den

Maade, som blev omtalt af den ærede Minister. Til Retten til at opbevære Tiendehydelsen paa den ene Side svarer paa den anden Side Forpligtelsen til at give; begge Dele ere lige Værdier, og om man tager Penge eller Formuer fra Folk paa den ene eller paa den anden Maade ved at tage Retten til at faa Pengene eller ved at paalægge Pligten til at yde dem, forandrer ikke Sagen. Ingen vil kunne negte, at naar Folk gaa hen og købe Eiendomme, beregne de, hvad de kunne faa ind af den paagjældende Eiendom, og hvad de skulle betale af den, og den ærede Forslagsstiller vil vist hellest ikke benegte, at de Folk, der have kjøbt Eiendomme, der ere fri for Præstetiende, have taget Gensyn dertil ved Kjøbet og givet saa meget Mere for dem, end de ellers vilde have gjort, ligesom ogsaa disse Eiendomme stadig kunne sælges i Handel og Wandel til et saameget høiere Værdi. Naar der f. Ex. svares 50 Rd. i Tiende af en Eiendom, som hidtil har været fri for denne Afgift, saa er det, naar man gaar ind fra en Rentefod af 5 pCt, en høiere Værdi af 1000 Rd., som denne Eiendom hidtil har haft, og naar man saa kommer og paa lægger denne Eiendom den nævnte Afgift, er det det Samme som at sige til Eieren, at han skal af med et Beløb af 1000 Rd. I mine Dine et det Plyndring, det er ligesom at tage fra Folk, en Krænkelse af Eiendomsretten, en Krænkelse af de Principer, som det er en af vore vigtigste Pligter at bevare. Jeg skal nævne et andet Exempel paa et i Virkeligheden ganske lignende Forhold. Saa vidt jeg husker, er Gjennemsnitsarten paa Jorder i Danmark 17, og man kunde nu ligesaa godt sige, at de Folk, hvis Jord er bedre end til Tært 17, skulde give Værdien deraf til dem, hvis Jord er af en ringere Værdi end Tært 17, eller, naar man f. Ex. vilde ansætte Gjennemsnitsværdien af Jorden til 200 Rd. pr. Tønde Land, kunde man ligesaa godt sige, at de, hvis Jord var mere værd, skulde afstaa den høiere Værdi til dem, hvis Jord var daarligere. Jeg ser ikke, at der er nogen Forskjel, ialfald ikke nogen principiel Forskjel, om der end er noget mer eller mindre; den ærede Forslagsstiller er jo ogsaa saa moderat,